

prirejali vsa ta leta strokovne tečaje iz slovenščine, srbohrvaščine, ruščine in domoznanstva. — To so glavni stebri, na katere smo naslonili naš »kulturni dom«. Mislim, da govori ta zgradba jasno in glasno o smernicah našega narodno-kulturnega dela. Katera druga kulturna institucija v Jugoslaviji se je tako hitro in odločno opredelila za novo orijentacijo, za medsebojno duševno zблиžanje in poznavanje Srbov, Hrvatov in Slovencev in za navezovanje čvrstih vezi z evropskimi kulturami, ki so nam bile doslej bolj ali manj zaprte? Ali ni naša kulturna orientacija pravilna in nismo li odločno in neomahljivo delovali v njenem pravcu?

Mislim, da se z A. Lajovicem popolnoma strinjava v osnutku našega kulturnega programa — do ene točke! Jaz stojim trdno na stališču, da ne smemo rušiti starih mostov, preden nismo zgradili novih. Sem za *evolucijo*. A. Lajovic pa je *revolucionar*, zaradi tega krožijo njegove misli tudi vedno okoli revolucije! On podira staro, še preden je pričel graditi novo hišo.

Tudi jaz želim od srca, da bi se kar najbolj zmanjšal nemški vpliv na naš narod, a nadomestiti ga moramo z vplivi sorodnejše kulture, ker bi s popolno izolacijo zmanjšali svoj kulturni standard, mesto da bi ga zvišali. Za kolikor pa kulturno nazadujemo, za toliko se večja naša vsestranska odvisnost. Glede zmanjšanja nemškega vpliva bi nam morala ponuditi svojo pomoč predvsem Ljubljana, naše narodno-kulturno središče. Moram pa konstatirati, da ne stori v tem pogledu svoje dolžnosti. Z njene strani dobimo kaj malo impulzov, pa še ti so večinoma v obliki kritike!

Še eno moram pripomniti: Slušatelji »Ljudske univerze« se rekrutirajo skoraj izključno iz inteligence, za njo pa ne pomeni nemško predavanje nič drugega kot nemško čtivo. Vsi smo si edini, da moramo vpliv tega čtiva po možnosti zmanjšati, vendar pa tako, da ga nadomestimo z drugim primernejšim. To velja tudi za predavanja.

Slej ko prej pa moramo zastaviti svoje najboljše moči k smotru, ki se mi zdi v vrsti kulturnih nalog najbolj pereč: k intenzivnemu in smotrenemu kulturnemu sodelovanju dveh največjih slovenskih mest: Ljubljane in Maribora.

Janko Kukovec.

✓ **Luksuzen ponatisk nemškega Prešernovega »Krst«.** Pennov nemški prevod Prešernovega »Krst pri Savici«, ki je prvič izšel spomladi leta 1866. v podlistkih Triglava, je kot samostojna brošura doživel maja leta 1923. v Leipzigu nov luksuzen natisk.*

Ideja, načrt in izpeljava najnovejšega nemškega Prešernovega »Krst pri Savici« je delo našega rojaka akademičnega grafika Stanka Deua kot praktična vaja pri profesorju Georgu Belwe-ju na državni akademiji za grafične umetnosti in knjigotisk v Leipzigu.

Knjiga malega kvart-formata, rebrastega antičnega (težkega) papirja, se odlikuje zlasti po okusni kompoziciji dvobarvnega tiska iz stare Schwabacherjeve pisave, in sicer z rdečimi inicijalkami iz dvojnega cicera, ter z vsem ostalim v črnem iz tercije; naslovna stran istega stila ima v sredini ličen črn lesorez.

Silva Trdina.

* Delo, ki ni namenjeno razprodaji, je izšlo le v 20 eksemplarih, izmed katerih sta ohranjena dva v Leipzigu, in sicer eden v študijski biblioteki, eden pa na državni akademiji za grafične umetnosti in knjigotisk. Izvod, ki je v mojih rokah, nameravam o priliki izročiti študijski knjižnici v Ljubljani.